

Vyklouzneme potichu ze dveří na zahradu a nevěřícně se zaposloucháme. Telefon se ozývá zpod hlíny na záhoně mezi saláty!

„Co to...?“

Hlavou mi bleskne strašlivé poznání. „Ricky!“

„To byl ten pes!“ vydechne šokovaně máma. „On ten telefon zahrabal!“

„No fakt!“ táta mezitím vydoloval přístroj zpátky a teď ho čistí od hlíny. Štěně bláznivě pobíhá kolem, vrtí ocasem a hrozně se mu líbí, že s ním hrajeme takovou parádní hru a hrabeme taky.

Zato já, kdybych měl ocas jako on, tak bych ho stáhl mezi nohy a zahanbeně sklopil uši. „Tak já už půjdu Rickyho radši vrátit...“

Máma stojí se založenýma rukama a tváří se přísně. Táta pucuje telefon o kalhoty a fouká do rýhy na boku, aby odstranil poslední zbytky hlíny. Vezmu celej schlíplej Rickyho na vořítko a beru ho zpátky k Monice.

Takhle jsem si to teda nepředstavoval... Myslel jsem, že máma bude okouzlená štěnětem, pak ještě vyhraje tu soutěž... Vezmu štěně domů, naši úplně roztajou a první krok k získání psa bude v kapse. No jo, vidím, že Projekt pes bude složitější, než se zdálo...

Vracím Rickyho a slyším Moničinu mámu, jak s někým telefonuje. Strašně se leknu, jestli nemluví zrovna s mojí mámou, ale to je nesmysl, protože Moničina máma se do telefonu směje a pořád říká: „To si piš!“ a „Neboj, já už něco vymyslím.“ Kdyby volala s mojí mámou, tak by spíš říkala: „Já toho kluka PŘETRHNU!“ Nebo něco takového, ne?

Když dotelefonuje, ptá se, jestli bylo všechno v pohodě. Horlivě přikyvuju a říkám, že všechno dobře dopadlo, což není žádný lhaní, ale úplná pravda. Vždyť jsme ten telefon zase vyhrabali, ne? Moničina máma pak řekne, že si klidně

občas můžu nějakýho jejich psa vypůjčit. Nevěřím vlastním uším. No tohle je naprostá BOMBA! Myslel jsem, že ji budu muset hrozně přemlouvat a prosit, když budu potřebovat jednoho z jejich psů půjčit, a ona mi je sama nabízí! To je jasný dobrý znamení.

Můj Projekt pes milión jeden musí pokračovat. Já se jen tak nevzdám! Jasně, že ta nemilá událost s telefonem mému plánu uškodila, ale jsem odhodlaná první špatnej dojem naprosto PŘEBÍT!

Další den projíždím internet, abych se dozvěděl co nejvíc o tom, jak psi pomáhají lidem. Štěňátko bylo sice roztomilý, což je super, ale taky trochu zlobivý a naši se jen tak zviklat

nenechají. Potřebuju silnější kalibr. Naši musí pochopit, že pes může být naopak i UŽITEČNEJ. Našel jsem stránky o asistenčních psech, kteří umí poznat, když jde na jejich pána nějaký záchvat, například epileptické nebo cukrovkové. Celý článek jsem přečetl a teď přemýšlím. Epilepsii teda naši rozhodně nemají, to bych si všiml. A co ta cukrovka? Máma mi přece říká, ať to nepřeháním se sladkostma, abych ji nedostal, až budu dospělej. Ona sama nic sladkýho skoro nikdy nejí. Je to proto, že se tý cukrovky bojí? Dostal jsem nápad...

Je jasný, že nemůžu jen tak koupit nějakou čokoládu nebo bonbóny, protože takový sladkosti jsou moc obyčejný a na mámu by nezabraly. Musím přijít na něco super speciálního, co prostě bude muset ochutnat. A už to mám! Na dovolené jsme poprvé viděli makronky, barevný, nadýchaný dobrůtky, který se samy rozpouštěly na jazyku. Máma z nich byla úplně unešená, jenomže jedna stála třicet korun, což je pěkná páčka na sladkost, kterou dáte najednou do pusy. Takže kdyby se mi podařilo makronky upéct, nejenže bych vyrobil nejlepší sladkosti na světě, ale ještě bych rodině ušetřil řídnou peněz!

Našel jsem si na internetu recept, kterej vypadal fakt jednoduše, rozhodl se, že udělám makronky super barevný jako na fotkách, a vypravil se do obchůdku za rohem.

„Dobrý den, prosil bych mandlovou mouku,“ požádal jsem prodavačku, což je taková mladá holka, která pořád žvýká žvýkačku a není zrovna moc ochotná.

„Co?“ vyprskla pobaveně. „Mandlovou mouku, jo?“ A dost IRONICKY se zasmála.

„No a taky ještě karamelovou esenci nebo pistáciovou pastu a potravinářskou barvu, nejlíp růžovou.“

Prodavačka otevřela pusou, až jí byly vidět všechny plomby, a rozesmála se tak, že jsem se bál, že jí ta žvýkačka zaskočí.

„Dobrej vtip, kluku. Ale na takový fajšmekry tady nejsme zařízený. Mouku ti můžu dát normálně hladkou, potom karamelový mlíko v konzervě a obarvit něco můžeš tadyhle jahodovým sirupem. Bereš?“

Vzal jsem. Co jinýho mi zbývalo? Do nákupáku už bych to nestihl, protože hrozilo, že se máma vrátí z práce a ještě bych nebyl hotovej, a za druhé, mezi náma vůbec netuším, co je to ta karamelová esence. A mouka jako mouka, ne?

Vytiskl jsem si recept a položil ho na kuchyňskej stůl. Zajímavý je, že teď už mi vůbec jednoduchej nepřípadal. Co má třeba znamenat „bílký lehce našlehejte do polotuha?“ TY BLÁHO! Ať jsem se snažil sebevíc, vůbec jsem tomu receptu nerozuměl, kromě věty „nechte třicet minut odpočinout“. Tak tohle je teda fakt špatný... Zoufale jsem zapojil šlehač, ponořil ho do misky s bílkama a PRÁSK! Bílký vyletěly kosmickou rychlostí ven a připleskly se na stěnu nad sporákem, ohodily varnou konvici a taky jsem měl dost velké díl na triku. Sakra! Do prčic! A ještě mě napadaly mnohem horší slova...

Letěl jsem do koupelny pro hadr a narazil na babičku.

„Co se ti stalo?“ zeptala se překvapeně a dívala se přitom na moje triko.

„Nic, babi. Narazil jsem na mimozemšťana a ten mě oslzl kosmickým slizem,“ odpověděl jsem dost netrpělivě, ale babička projevila svůj starej smysl pro humor a ze srdce se zasmála.

„Slyšela jsem, že něco kutíš v kuchyni. Vaříš pro toho mimozemšťana?“

„Mám pocit, že ten recept asi psali mimozemšťani. I když E. T. stačily lentilky... Chtěl jsem upéct mámě makronky, když jí tak hrozně chutnaly, ale nedopadlo to...“

„Makrónky, makrónky!“ mávla rukou babička. „To jsou nějaký moderní vymyšlenosti. Máma má ráda i normální pusinky. Jestli chceš, tak tě je naučím. Upečeme je spolu.“

Péct s babičkou bylo teda mnohem jednodušší než podle receptu, hlavně proto, že většinu práce udělala sama. Já jsem jí jenom četl čísla na váze, protože na displej už nevidí, a taky si málem spletla cukr a sůl, ale pusinky se nám povedly úžasně. Vypadaly lákavě, voněly a nejrádši bych se do nich sám hned pustil, ale musel jsem nejdřív vyzvednout Daisy, psa, kterého Moničina máma cvičí právě pro nějakého cukrovkáře. Představte si, že až bude Daisy úplně vycvičená, pozná, že se takovému člověku blíží záchvat, dokonce i v noci. Pak mu přinese džus v krabičce nebo mobil, aby mohl zavolat o pomoc! Daisy je překrásná fena zlatého retrívra s čokoládovými očima a je hrozně hodná. Ta určitě neuteče jako Ricky, protože už je starší a rozumnější, za což jsem ve skrytu duše fakt rád.

26

„Ahoj Honzo, Monča mi říkala, že jdeš pro Daisy,“ vítá mě Moničina máma hned ve dveřích.

„Jo, já bych vám ji vyvenčil. Budu moc rád, že mám psa, a vám ušetřím čas, že jo?“ nabízím se jako ochotnej dobrovolník. Nejlepší na tom je, že je to všechno pravda.

„Fajn, můžeš si ji půjčit. Ale právě jsem se jí chystala vytáhnout dvě klíšata. Budeš se toho muset ujmout sám,“ zadívá se na mě Moničina máma, a než se stihnu vzpamatovat, podá mi pinzetu a dezinfekci. Nejhorší ze všeho je, že odvolá Moniku pryč, aby jí s něčím pomohla, a obě zmizí uvnitř domu. Takže zůstanu sám s Daisy. Rozhrnu její zlatý kožíšek a vidím nacucaný lesklý klíšata velikosti pecky od třešně! Panebože, začíná se mi dělat zle. Ble, fuj! To je tak ODPORNÝ! Říkám si, že bych počkal na Moniku, aby mi pomohla, ale Daisy na mě upírá ty svoje hnědé oči, jako by říkala: „Honzo, vytáhni je, mě ty klíšata fakt svědí! Pomoz mi!“ No tak fajn, postupně. Nejdřív na ně stříknu dezinfekci. Daisy sebou trhne, ale nijak nepanikaří, je moc hodná a klíš-

řata určitě nemá poprvý. Takže to bych měl. Svírám pinzetu v prstech, nadechnu se, zadržím dech a jdu na věc. První klíšťe se mi vysmeklo a zjišťuju, že nemá cenu zadržovat dech, to je blbost. Takže dýchám normálně a tentokrát klíšťe stisknu pevněji. Zakývám s ním a hurá! Je venku! Rychle s ním do záchoda a spláchnout. Druhý klíšťe trochu vzdoruje a Daisy malinko zakňučí, takže na ni musím mluvit chlácholivým hlasem a zjišťuju, že se tím uklidňuju taky. Super! Je po nich, hnusnejch, odpornejch klíšťatech! Uf, se mi teda ulevilo... a Daisy určitě taky. Olízne mě, jako že dobrý, a jdem zpátky k nám domů na další etapu Projektu Pes.

Máma se za chvíli vrací z práce a už v předsíni udiveně nasaje vůni pusinek. Shodí rychle boty a k mému překvapení běží rovnou za babičkou.

„Mami, to jsi pekla ty?“ znepokojeně se ptá babičky, která mezitím usnula v křesle a teď je trochu víc zmatená než obvykle.

„Myslím, že jo,“ nasadí si babička brýle.

27

„Babi, co je teď za měsíc? Nemyslíš si, že je prosinec, vid', že ne?“

„Ale prosím tě!“ promluví babička vyčítavým hlasem, ale úplně jistá si není, to je poznat. Musím se do toho vložit já.

„Mami, pusinky jsou překvapení pro tebe!“ zahlásím radostně. Daisy zavrtí ocasem, asi se jí líbí vůně a pobíhání kolem.

„Pro mě?“ máma nevěří svým uším. „Copak? Něco jsi provedl a teď to žehlíš?“ zeptá se s úsměvem.

„Ne, já jenom tak...“ vyčítám si, že jsem nevymyslel nějakéj dobřej důvod. Nikdy jsem nic takovýho předtím neudělal, takže teď působím asi fakt trochu podezřele. „Dej si,“ vybidnu mámu a ukážu jí ty nejkrásnější pusinky.

„Prhoč je thady then phes?“ zeptá se s plnou pusou, protože je jasný, že něčemu tak voňavýmu se prostě nedá odolat.

„Pomáhám tetě s venčením. Za chvíli ji беру ven, jenom jsem se stavil, abych viděl, jak ti budou ty pusinky chutnat,“ řeknu jakoby ledabyly, ale pečlivě pozoruju, co tolik cukru s mámou dělá.

„Asi bych už neměla,“ řekne máma lítostivě a položí pusinku, kterou už držela v ruce.

„Proč ne?“ ptám se. „Je ti něco?“ Po očku sleduju Daisy, jestli už náhodou nerozpoznává, že by na mámu šel nějakýj ten záchvat, ale nic. Jenom hypnotizuje mísu s pusinkama a doufá, že nějaká spadne na zem.

„Co by mi mělo být? Bojím se, abych zítra dopnula sukni. Jsou výborný, ty se vám povedly, díky moc!“

„Já jenom, že nejseš zvyklá na cukr, ne? Víš, že Daisy je vycvičená pro cukrovkáře? Pozná, když na něho přijde záchvat, víš?“

Máma na mě vyvalí oči a mám dojem, že jí nějak cukají koutky. „Jo, takhle. Tak to jsem fakt nevěděla. To jsou teda věci... Ty myslíš opravdu na všechno...“

Do kuchyně přijde i babička a vezme si naráz tři pusinky. Daisyino přání se v tu ránu vyplní, protože jedna spadne na zem a tím pádem je asi ve zlomku vteřiny SEŽRANÁ.

„Jéje,“ obezřetně řekne babička a kouká přitom na Daisy dost nedůvěřivě, ale ta na ni teď hledí naprosto ZBOŽŇUJÍCÍM pohledem, „je ten pejsek hodný?“

„Je,“ přisvědčím. „Klidně si ji pohlad', je vycvičená.“

„Pro cukrovkáře, vid'?“ dodá máma významným hlasem.

Babička váhavě vztáhne ruku a opatrně Daisy pohladí. Máma, která ví, že babička se psů v poslední době trochu bojí, se na ni dívá dost překvapeně a v tom rozrušení si vezme ještě další dvě pusinky. Pořád čekám, co se bude dít, ale neděje se vůbec nic, máma vypadá naprosto zdravě a spokojeně a ani v nejmenším se nechystá upadnout do nějakýho záchvatu. Spokojeně vypadá i Daisy, a dokonce i babička, takže když asi po půl hodině odcházím, nejsem ani tak moc zklamanej. Stejně nevím, co bych s mámou dělal, kdyby snad opravdu dostala nějakýj záchvat, a mám dojem, že Daisy pro mě i tak získala celkem dost plusovejch bodů, když to tak zμάkla s tou babičkou.

U večere se nimráám v talíři, protože jsem přece jenom odpoledne taky snědl dost pusinek a nemám zrovna hlad. Naštěstí si toho nikdo nevšímá, protože naši probírají, co všechno musí mít táta s sebou na služební cestu do Itálie. Jede tam s firmou na veletrh a bude mít plný auto vzorků žaluzií, a ještě s sebou bere kolegu, takže vymýšlí, jak tam všechno poskládat.

„Ubytování máte zařízený?“ ptá se starostlivě máma.

„No jo,“ zahučí s plnou pusou guláše. „Vždyť tam jedu jenom na dva dny. Neboj, my budeme v pohodě. Horáček umí italsky, hlady taky neumřeme a nikdo nás neukradne. Hlavně, aby někdo neukradl tady vás i s babičkou.“

„Však on by nás zase brzo vrátil, neboj!“ zahlásím vesele a dostanu úplně super nápad! Až se divím, že jsem na něj nepřišel dřív. Vždyť proč si lidi odedávna pořizovali psy? Přece kvůli HLÍDÁNÍ! Vždycky, když táta není doma, máma dělá jakoby nic, ale já jsem si dobře všiml, že večer dvakrát obejde celej dům, zkouší všechny dveře, jestli jsou pořádně zamčený, a nechává dole rozsvíceno, aby to vypadalo, že tam někdo je. Nechce se přiznat, ale myslím, že se trochu bojí.

Takže druhý den, když už je táta pryč a začíná se trochu stmívat, začnu s dalším bodem svého Projektu pes.

„Mami, nepustíme si nějaký film?“

Je ráda, že s ní chci být večer v obýváku, a ne sám u počítače ve svém pokojíku, takže souhlasí. Já jsem samozřejmě připravený.

„A co bys chtěla? Mám tady Ženu v černém nebo Dům v růžích.“ Oba filmy jsem si pečlivě vyhledal.

„Takové názvy jsem nikdy neslyšela...“ Máma je dost překvapená. „O čem jsou?“

To bych právě dost nerad prozradil, protože jak jsem říkal, nejsou to jenom nějaký obyčejný filmy, ale speciálně vybraný pro účely Projektu Pes! Takže mlžím: „V tom Domě v růžích je hlavní postava nějaký fotograf, myslím...“

„Fotograf? No tak fajn, ten by se mi mohl líbit. Dům v růžích zní hezky, jenom jestli to na tebe nebude nějaká moc velká romantika,“ poškádlí mě. „Pusť ho a podíváme se.“

Ach jo! Co jsem to jenom našel? Hledal jsem na internetu strašidelný filmy, který se odehrávají v opuštěných domech, ale zřejmě jsem to přehnal...

Začátek byl docela nuda, občas nějaká lekačka, ale jinak v pohodě. Jenomže jak se hlavní hrdinové rozhodli v tom strašidelným domě přespat, to bylo JINÝ KAFE! Zpod postele se plazily kostlivý ruce, skříně se samy otevíraly a vylízali z nich duchové a musím říct, že jsem začínal být docela

špatnej. Pro jistotu jsem vytáhl nohy na gauč, aby mě za ně nemohl nikdo chytit, a rozsvítil jsem ještě jednu lampičku. Máma dělala, že jde do kuchyně pro vodu, ale já ji viděl, jak kontroluje, jestli máme zamčený dveře na verandu.

Pak se najednou samo rozsvítilo venkovní světlo, což se stane, když fotobuňka zachytí nějaký pohyb, a máma zbledla. Posunula se ke mně blíž na gauči a taky vytáhla nohy nahoru.

Teď, myslím, přišla moje chvíle.

„Škoda, že nemáme psa, vid’?“ utrousil jsem nenápadně. „On by nás hlídal a my bysme mohli klidně spát...“